

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **L. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. KUJCK 57145/2014/ODSH/alst, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 8. 2015, č. j. 10 A 77/2015 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 3. 11. 2014, č. j. KUJCK 57145/2014/ODSH/alst, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 31. 3. 2014, č. j. Spr. Př. D 9420/13/Lo, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f/ bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu"), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 12. 2013 v 9:10 hodin na pozemní komunikaci č. I/3 v katastrálním území obce Chotýčany ve směru jízdy k obci Ševětín, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h, byla naměřena vozidlu BMW, registrační značky X, rychlost 120 km/h, tedy po odečtení možné odchylky v měření ve

výši 3% se jednalo o rychlost nad 100 km/h, rychlost činila tak nejméně 116 km/h. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), ve které namítal, že měřící zařízení naměřilo nesprávnou hodnotu rychlosti, neboť nebylo užito v souladu s návodem k obsluze. K tomu navrhl v odvolání provést důkaz svědeckou výpovědí policistů. Správní orgány se však zjištění, zda bylo při měření postupováno podle návodu k obsluze, nevěnovaly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela popřel možnost, že by mohlo dojít ke zkreslení výsledků měření postupem v rozporu s návodem k obsluze, tento závěr nijak neodůvodnil, což zapříčiňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Uvedenou námitku posoudil nesprávně, jestliže konstatoval, že k chybě měření dojít nemůže. Podle žalobce naměřená rychlost bude odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla jen tehdy, pokud měřící a měřené vozidlo pojede po vzájemné rovnoběžné ose. Neprovedení svědeckých výpovědí tak představuje vadu řízení, neboť tyto byly způsobilé závěry o naměřené rychlosti rychloměrem jednoznačně vyvrátit. Pouze na základě svědecké výpovědi by byl způsobilý zpochybnit závěry vyplývající z výstupu – fotografie z rychloměru. V okamžiku, kdy byl změřen, vyhýbal se „díře“ na nekvalitní komunikaci. To je patrné i z fotografie, neboť jeho vozidlo je nezvykle vpravo, jede pravými koly téměř po krajnici vozovky. Pokud se tak vyhýbal díře, točil přitom volantem, a tedy nejel přímo, jak klade návod k obsluze za podmínku měření, proto bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze a na absenci dokazování svědeckou výpovědí je nutno hledět jako na podstatnou vadu řízení.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 8. 2015, č. j. 10 A 77/2015 – 30, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nepřisvědčil předně námitce, že měřící zařízení naměřilo nesprávnou hodnotu rychlosti, protože nebylo užito v souladu s návodem k obsluze. K tomu poukázal na skutečnost, že mělo platný ověřovací list, proběhla i zkouška měření a doba platnosti ověření rychloměru, ve spise je fotografie vozidla při měření včetně výstupu z měřícího zařízení a dle judikatury jde o podklady dostačující. Výhradu žalobce neshledal důvodnou s tím, že základním předpokladem pro aplikaci závěru, že rychloměr zaznamenal rychlost a tedy metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, je to, že měřící přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření či ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, při nedodržení návodu rychlost vozidla zaznamenána není, na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Skutkový stav proto je nesporný a nebylo třeba jej doplnit dalším dokazováním. Krajský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že nemohlo dojít je zkreslení výsledku měření odkazem na možné odchylky a podklady, které byly ve správním spisu, včetně dokladu, že policista byl proškolen pro práci s rychloměrem, shledal dostatečnými pro posouzení věci. Závěrem uzavřel, že nesdílí názor žalobce, že měření se neuskutečnilo v souladu s návodem k obsluze měřícího zařízení. Důkaz návodem ve správním řízení nebyl proveden a je-li na správním orgánu, aby rozsah dokazování určoval, pak v tomto ohledu nikterak nepochybil. V souladu s tímto návodem zařízení obsluhoval policista, který je z obsluhy zařízení znalý a bylo doloženo, že pro obsluhu měřícího zařízení byl proškolen. Jestliže

byl policista obeznámen s tím, jak měřící zařízení obsluhovat, při této činnosti se návodem řídil a podle tohoto návodu jím bylo i postupováno, pak těmito důkazními prostředky bylo prokázáno, že rychlost vozidla byla změřena správně a výsledek měření je spolehlivým důkazem o rychlosti vozidla řízeného žalobcem. Samotnou správnost měření ve vztahu k žalobcem poukazovanému měřícímu úhlu lze dovodit ze skutečnosti, že předmětným rychloměrem byl pořízen fotozáznam. Vyhotovení fotozáznamu rychloměrem je vázáno na správnost průběhu celého měření. Pokud by totiž rychlost projíždějícího vozidla nebyla správně naměřena, došlo by automaticky k anulování celého měření, což se v daném případě nestalo, vozidlo bylo rychloměrem zachyceno a byl vyhotoven fotozáznam. Rychlost byla naměřena radarovým rychloměrem, jehož správnost měření byla ověřena ověřovacím listem.

[4] Krajský soud neshledal ani důvodnou námitku, že žalovaný věc správně neposoudil s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Poukázal na to, že pracovník žalovaného je proškolen k používání silničních rychloměrů mj. typu RAMER AD9 a ztotožnil se s žalovaným, že na správnost měření a vyhodnocení rychlosti nemá vliv, že se žalobce právě vyhýbal výmolu či výtluku na komunikaci v době měření, jestliže pomocí vyhodnocovací šablony bylo prokázáno, že projíždějící vozidlo se po dobu měření nacházelo v radarovém svazku, navíc šlo podle soudu toliko o námitku v rovině tvrzení. Žalovaný také řádně zdůvodnil, proč neprovedl výslech svědků, pakliže obsluha zařízení nemá možnost manipulovat s úhlem nastavení radarové hlavy, neboť bezpečnostní držák je zabezpečený a umožní jen tři polohy zleva, zprava a na střed. Vyhodnocením fotografie a výsledků policistů správně dospěl k závěru, že měření vozidla bylo prováděno na příjezdu zprava v okamžiku průjezdu vozidla svazkem radarové antény a proto byl výslech policistů jako svědků k měření rychlosti nadbytečný. Dále poznamenal, že pro daný případ je nepřiléhavá argumentace stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 187/2014 - 60 a č. j. 3 As 29/2011 - 26 pro skutkovou odlišnost a ve druhém případě i proto, že bylo využito jako měřící zařízení PolCam Pc 2006, které pracuje na zcela odlišném principu než měřící zařízení – silniční radarový rychloměr AD9C, který byl v případě stěžovatele použit. V daném případě bylo jednoznačně prokázáno, že vozidlo stěžovatele překročilo povolenou rychlost, stěžovateli se nepodařilo výstup z měřícího zařízení zpochybnit. Jednání žalobce bylo radarovým rychloměrem zaznamenáno, rovněž správně proběhla fáze ověření výsledků měření. Jednání žalobce odpovídá skutkové podstatě uvedeného přestupku a bylo mu dostatečně prokázáno. Úsudek správního orgánu, že skutkový stav byl zjištěn úplně, má oporu ve spisové dokumentaci. Žalobce se žádného ústního jednání nezúčastnil, v průběhu správního řízení byl zcela pasivní. Pouze využil opravného prostředku, když podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

III. Kasační stížnost a vyjádření účastníka řízení

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které namítá, že argumentace krajského soudu je nepřezkoumatelná proto, že není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů či jiných podkladů rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že ověřený rychloměr, u kterého proběhla zkouška měření i doba ověření, měří vždy správně. I v případě, že je rychloměr ověřen, může nastat situace, kdy jeho výstupem je bezvadně vypadající fotografie, ač bylo měření provedeno v rozporu s

návodem k obsluze a tato vada může způsobit odchylku přesahující odchylku povolenou (+/- 3 %, min. 3 km/h). Argumentace krajského soudu je irelevantní, neboť stěžovatel nenamítal, že by rychloměr nefungoval, nebo neměl příslušná ověření. Stěžovatel namítal, že ač byl rychloměr po technické stránce v pořádku, toto konkrétní měření bylo zkreslené, protože nebyly splněny podmínky měření dle návodu k obsluze (vozidla nejela rovnoběžně, respektive po rovnoběžných přímkách). K vyvrácení takového argumentu stěžovatele není relevantní ani ověření rychloměru, ani provedení zkušebního měření, ani vznik fotografie. K tomu stěžovatel odkázal ohledně atypičnosti snímku z měření na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 62.

[6] Stěžovatel tvrdí, že z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud aplikoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 82/2012 – 27, kdy tento rozsudek se vztahoval ke zcela odlišnému rychloměru, který funguje na fyzikálně odlišném a spolehlivějším principu, a u kterého bylo prokázáno, že naměřená rychlost vždy odpovídá skutečné rychlosti vozidla.

[7] Stěžovatel na závěr konstatuje, že úředníci, kteří rozhodují o odvolání, způsobu fungování měřícího zařízení absolutně nerozumí; přesto produkují účelové konstrukty o tom, jak by se měřicí zařízení určitě vypnulo, kdyby vozidla nejela vzájemně rovnoběžně, a podobně, kdy tyto konstrukce nemají absolutně v žádném podkladu oporu. Rovněž skutečnost, že je policista proškolen, neznamená, že zná návod k obsluze precizně. Školení bývají dvouhodinová, za takovou dobu nelze všechny náležitosti stotřicetistránkového návodu ani školitelem reprodukovat. Školení zpravidla není zakončeno žádným testem, tedy postačí, že policista sedí dvě hodiny a lépe či hůře poslouchá školitele. Praxí se pak nijak nepřiučí, neboť rychloměr učiní obrázek měřeného vozidla vždy, nedokáže sám detekovat, že úhel měření je vadný. Skutečnost je pak taková, že málokterý policista ví, co je reflexe a jak k ní může dojít, rovněž tak málokterý policista ví, že je nutné, aby při měření za jízdy jelo vozidlo měřicí a měřené rovnoběžně. Pokud policisté tyto aspekty technické funkčnosti rychloměru neví, pak jen stěží mohou dle nich jednat, případně postupovat tak, aby se chyb vyvarovali. Pro stěžovatele je v zásadě nemožné tvrzené skutečnosti prokázat, neboť Nejvyšší správní soud se dlouhodobě staví proti „přezkušování“ policistů při provádění jejich výpovědí, rovněž není v dispozici stěžovatele zavázat policisty účastí na širším průzkumu; naopak předložení několika protokolů o svědeckých výpovědích bude zřejmě soudem hodnoceno jako „několik náhodných excesů“.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že měření rychlosti vozidla stěžovatele bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem AD9C, jehož činnost lze rozdělit do čtyř fází: start měření, měření rychlosti, ověření výsledku a ukončení měření. Stěžovatel nemá pravdu, pokud tvrdí, že měření není anulováno v případě, kdy není prováděno v souladu s návodem k obsluze. Měřené vozidlo řízené stěžovatelem se v době měření rychlosti nacházelo v radarovém svazku, aniž by došlo k reflexi, která by výsledek měření mohla ovlivnit a znehodnotit.

IV. Právní posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ s. ř. s.“) přípustná, a stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

[10] Dle obsahu kasační stížnosti se stěžovatel dovolává důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) , b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení by muselo spočívat v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[11] Za vadu řízení před správním orgánem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy za důvod kasační stížnosti podle § 103 odstavec 1 písm. b) s. ř. s., je třeba považovat situaci, kdy se správní orgán přesvědčivě nevypořádal s tvrzením stěžovatele a rozhodl, že další dokazování k rozhodné otázce provádět nebude.

[12] Podle § 103 odstavec 1 písm. d) s. ř. s., lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když se krajský soud nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami.

[13] Pojem „nepřezkoumatelnosti“ není v soudním řádu správním ani v občanském soudním řádu, který by bylo možno použít podpůrně, blíže objasněn. Výklad tohoto pojmu je věcí právní nauky. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo z nějž nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, rozhodnutí, z nějž nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, který má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou

takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

[14] Na základě těchto výchozích úvah Nejvyšší správní soud posuzoval uplatněné důvody kasační stížnosti.

[15] Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu byl rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 31. 3. 2014, č. j. Spr. Př. D 9420/13/Lo, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

[16] Nejvyšší správní soud vycházel z následujících skutkových okolností, vyplývajících z předloženého spisového materiálu:

[17] Z Oznámení přestupku ze dne 3. 12. 2013 vyplývá, že uvedeného dne byl stěžovatel na silnici č. I/3 v Ševětíně zastaven v době, kdy řídil motorové vozidlo v úseku od obce Chotýčany směrem k obci Ševětín, přičemž měřícím zařízením AD9C mu byla naměřena rychlost 120 km/h, kdy po odečtu možné toleranční odchylky měřícího zařízení ve výši 3% z naměřené hodnoty jel rychlostí 116 km/h v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Toto oznámení přestupku bylo sepsáno policistou, který stěžovatele zastavil. Stěžovatel odmítl oznámení přestupku podepsat, nesouhlasil s vyřešením dopravního přestupku na místě v blokovém řízení. Policista sepsal úřední záznam a spis doplnil o záznam přestupku pořízený měřícím zařízením. Ve správním spise je rovněž přiložena kopie ověřovacího listu měřícího zařízení a kopie osvědčení o absolvování školení policistou provádějícím obsluhu zařízení.

[18] Stěžovatel byl správním orgánem předvolán k podání vysvětlení na den 7. 1. 2014. Předvolání k podání vysvětlení stěžovatel převzal dne 13. 12. 2013, k podání vysvětlení se bez omluvy nedostavil.

[19] Magistrát města České Budějovice vydal dne 8. 1. 2014 Příkaz k uložení sankce za přestupek, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku dle § 125 c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, spočívajícího v porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil výše uvedeným jednáním, kdy jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 26 km/h. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[20] Proti uvedenému Příkazu podal stěžovatel včasný odpor, proto byl na den 18. 2. 2014 předvolán k ústnímu jednání a k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. O ústním jednání ze dne 18. 2. 2014 byl pořízen protokol. Stěžovatel ani jeho zástupce se k jednání nedostavil, přestupek byl projednán v nepřítomnosti a stěžovatel byl shledán vinným z přestupku v rozsahu sděleného obvinění. Dne 24. 2. 2014 byl stěžovatel vyrozuměn o ukončení ústního jednání v řízení o přestupku a byl vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, a to do dne 14. 3. 2014. Dne 31. 3. 2014 vydal Magistrát

města České Budějovice rozhodnutí, jímž byl stěžovatel uznán vinným z uvedeného přestupku, a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[21] Stěžovatel podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které doplnil na základě výzvy dne 22. 4. 2014. V odvolání namítal, že správní orgán opřel své rozhodnutí o úřední záznam, což podle judikatury nelze. Správní orgán měl rovněž vyslechnout svědky, aby bylo spolehlivě zjištěno, zda při měření rychlosti bylo použito zařízení v souladu s návodem k obsluze. Poukázal na zásadu materiální pravdy a na vliv úhlu při měření na výslednou rychlost a v souvislosti s tím uvedl matematické vzorce, kterými měl k výpočtu naměřené rychlosti dospět.

[22] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Odvolací orgán konstatoval, že systém měření rychlosti AD9 využívá efektu změny frekvence elektromagnetického záření pohybu zdroje nebo pozorovatele, objeveného Christianem Dopplerem. Frekvence vlnění zjištěná měřičem je jiná, než frekvence vlnění zdroje, jestliže se vzdálenost zdroje mění v čase, tj. jestliže se vozidlo od měřiče vzdaluje nebo přibližuje. Měřič vysílá nepřetržitý nemodulovaný signál nosného kmitočtu tak, aby ozařoval měřené vozidlo, tento signál se od měřeného vozidla odráží a je zpětně přijímán. Kmitočet signálu odraženého od pohybujícího se vozidla se od kmitočtu vysílaného signálu liší o hodnotu Dopplerova posuvu, která je úměrná rychlosti měřeného vozidla, uvedený popis byl vyjádřen rovnicí. Za podstatnou skutečnost žalovaný označil, že obsluha měřícího zařízení nemá možnost manipulovat s úhlem nastavení radarové hlavy; speciální držák je metrologicky zabezpečený a umožňuje tři polohy. Vyhodnocením fotografie lze jednoduše a bez výslechů policistů nebo jejích záznamů dospět k závěru, že měření vozidla bylo prováděno na příjezdu zprava v okamžiku průjezdu vozidla svazkem radarové antény. Měření bylo provedeno v souladu s návodem výrobce. Žalovaný vyhodnotil snímek, vyloučil reflexi, protože v oblasti svazku radarové antény nebyl žádný předmět, který by byl schopen ji způsobit, rovněž tak námitku zkreslení výsledku vlivem odchýlení osy radarové hlavy, protože odchylka nikdy není větší než uznávaná odchylka měření. Vyhodnocení snímku žalovaný učinil, neboť jeho pracovník absolvoval odbornou přípravu pro užívání silničních rychloměrů typů PolCam, RAMER, AD9, ve všech modifikacích se zaměřením na vyhodnocování záznamů přestupků. V daném případě existují kvalitní podklady, včetně fotografie a nebyly zjištěny žádné důvody policisty jako svědky vyslýchat. Žalovaný objektivně vyhodnotil dodané podklady, zejména fotografické záznamy a dospěl k závěru, že vina stěžovatele byla prokázána. Stěžovatel byl bezprostředně po změření vozidla zastaven a kontrolován. Jeho identifikace byla provedena podle občanského průkazu. Stěžovatel se na místě přestupku nevyjádřil a zůstal pasivní i v průběhu řízení, pouze využil opravný prostředek. Ve správním spise je ověřovací list k použitému měřícímu zařízení, osvědčení o proškolení k jeho obsluze a zejména záznam o přestupku, na němž je zřetelná fotografie motorového vozidla, které stěžovatel řídil a na něm jsou vyplněny všechny rozhodné skutečnosti jako rychlost, datum, směr, stanoviště i způsob měření.

[23] Předtím, než Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil z hlediska důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek z hlediska důvodů, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí představuje natolik zásadní vadu, že k ní soud přihlíží i bez námitky, tj. z úřední povinnosti [§ 103 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 109 odst. 4 s. ř. s.]. Rozhodnutí stižené touto vadou totiž Nejvyšší správní soud nemůže meritorně posoudit.

[25] Ústavní soud opakovaně zdůraznil, že právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí je součástí práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný pod č. N 85/8 ve Sbírce nálezů Ústavního soudu č. 287; nález ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 1368/11, N 87/65 Sbírka nálezů Ústavního souduč. 181, oba dostupné i z nalus.usoud.cz). Na právo na odůvodnění plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod upozorňuje i Evropský soud pro lidská práva (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 9. 2001, *Hirvisaari proti Finsku*, č. stížnosti 49684/99, bod 30, citované rozsudky Evropského soudu pro lidská práva jsou dostupné z webové stránky *hudoc.echr.coe.int*), zvlášť pokud se jedná o vypořádání se s námitkami relevantními pro výsledek řízení ve věci (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 7. 2009, *Luka proti Rumunsku,* č. stížnosti 34197/02, bod 56).

[26] Podle Nejvyššího správního soudu jsou nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, dostupný stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu též na www.nssoud.cz). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2009, č. j. 7 Afs 107/2009 - 166). Pokud z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu zřetelně nevyplývá, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nelze vypořádání dané námitky považovat za dostatečné, a tudíž přezkoumatelné.

[27] Stěžovatel v žalobě zpochybnil postup při měření rychlosti, který měl být v rozporu s návodem k obsluze. Namítal nesprávnost úhlů měření a nesprávnou pozici měřeného automobilu na fotografii, neboť vozidlo stěžovatele (vozidlo měřené) se vyhýbalo „díře“ v komunikaci a nedrželo rovnoběžnou trajektorii s vozidlem měřícím – jinými slovy nejelo rovnoběžně – a jeho pozice při pravém okraji komunikace i dle vyhodnoceného snímku (fotografie) odpovídá momentu úhybného manévru před výmolem. Nesouhlasil proto se závěrem žalovaného, že dostatečným důkazem, že rychlost vozidla byla změřena v daném případě správně a měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, je samotný snímek a nebylo nutné policisty vyslýchat.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou argumentaci stěžovatele, podle níž se krajský soud řádně nevypořádal s jeho argumentací, že se správní orgány vůbec nevěnovaly zjištění, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze či nikoliv, respektive že krajský soud tuto námitku posoudil vadně, pokud aproboval závěr správního orgánu, že radarové

zařízení v případě chyb, jako jsou tvrzené nesprávné úhly měření a odklon osy svazku antény od směru jízdy měřeného vozidla, snímek nezaznamená vůbec. Naopak souhlasí se závěrem krajského soudu, že dokumenty založené ve spisovém materiálu v souzené věci prokazují závěr žalovaného, že se stěžovatel dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Krajský soud správně uzavřel, že žalovaný nepochybil, jestliže provedl důkaz fotografií jakožto výstupem z digitálního záznamu uloženého na pevném disku radarového měřiče (srov. shodně k totožné námitce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, bod 43, rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, bod 21) a vyhodnotil jej jako dostačující důkaz, neboť tento snímek nevykazuje žádné atypické či nestandardní znaky ani ze spisu nevyplývá žádná skutečnost, která by údaje na fotografii, resp. její věrohodnost, měla zpochybňovat. Žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí (str. 2 a 3) také řádně zdůvodnil, proč není možné zkreslení výsledku měření vlivem odchýlení osy radarové hlavy, a že vyhodnocovaný snímek jednoznačně dokládá, že měření bylo provedeno v okamžiku průjezdu vozidla svazkem radarové hlavy, aniž by zde byla zaznamenána překážka způsobující reflexi.

[29] Stěžovatel v podané kasační stížnosti konkrétně namítal, že argumentace krajského soudu je nepřezkoumatelná proto, že není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů či jiných podkladů rozhodnutí dospěl k závěru, že daný rychloměr měří vždy správně, když jeho funkčnost nezpochybňoval, ale tvrdil, že i v případě, že je rychloměr ověřen, může nastat situace, kdy jeho výstupem je bezvadně vypadající fotografie, ač bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze a tato vada může způsobit odchylku přesahující odchylku povolenou (+/- 3 %, min. 3 km/h). Stěžovatel tedy namítl, že krajským soudem nebyla nijak odůvodněna úvaha žalovaného, že *„zkreslení výsledku vlivem odchýlení osy radarové hlavy není možné, protože odchylka ve výsledku nikdy není větší než uznávaná odchylka v měření +/- 3 km/h, jde-li o naměřenou rychlost do 100 km/h a +/- 3%, jde-li o naměřenou rychlost nad 100 km/h“*.

[30] Stěžovateli lze podle názoru Nejvyššího správního soudu přisvědčit potud, že v žalobě nenamítal, že by rychloměr nefungoval, nebo neměl příslušná ověření. Skutečným obsahem námitek v žalobě bylo, že ač byl rychloměr po technické stránce v pořádku, toto konkrétní měření bylo zkreslené, protože nebyly splněny podmínky měření dle návodu k obsluze (vozidla nejela rovnoběžně, respektive po rovnoběžných přímkách). Stěžovatel tedy tvrdil, že naměřená rychlost bude odpovídat skutečné rychlosti měřeného vozidla jen tehdy, pokud měřicí a měřené vozidlo pojede po vzájemně rovnoběžné ose a že právě tento předpoklad nebyl v posuzované věci splněn, protože se stěžovatel v okamžiku, kdy byl změřen, vyhýbal výmolu na komunikaci. Podle stěžovatele tomu údajně nasvědčuje i pořízená fotografie, na níž je patrno, že vozidlo stěžovatele je nezvykle vpravo a jede pravými koly téměř po krajnici vozovky.

[31] Krajský soud stěžovateli nepřisvědčil, s jeho námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se krajský soud vyrovnal. Jednak odkázal na konkrétní vypořádání obdobných námitek žalovaným a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 3 As 82/2012 - 27, č. j. 1 As 83/2013 - 60), podle níž, *„pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze“*. Dále zdůraznil, že základním předpokladem pro aplikaci tohoto závěru je, že měřící přístroj funguje automaticky, tedy při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje, tedy není

zaznamenána rychlost vozidla. Uzavřel, že *„jestliže není dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřícím zařízením zaznamenána vůbec není. Z toho vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti vozidla, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se pak objevila zpráva po chybě měření.*“ Tato argumentace soudu, byť obecná, se vztahovala ke konkrétnímu zpochybnění vyhodnocení snímku z měření, kdy stěžovatel zpochybňoval odklon osy svazku antény, resp. že vozidla nejela po vzájemně rovnoběžných osách, čemuž však výstup z měření (vyhodnocovaný snímek) vůbec nenasvědčoval. Krajský soud dospěl k závěru, že tvrzení stěžovatele o vyhýbání se výmolu nebylo ničím doloženo a nemá oporu ve spisovém materiálu. Takový postup krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za dostatečný.

[32] Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že ačkoli byl rychloměr po technické stránce v pořádku, bylo konkrétní posuzované měření zkreslené, protože podle jeho názoru nebyly splněny podmínky měření, když obě vozidla (měřené a měřící) nejela po rovnoběžných přímkách. Toto tvrzení však vyvrací snímek z měření a vyhodnocení tohoto snímku provedené již žalovaným.

[33] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 56, není na posuzovanou věc přiléhavý, neboť ve zmiňovaném rozsudku se sice řešila absence výslechu svědků, zasahujících policistů, kteří mohli objasnit skutečnost, zda byl rychloměr použit v souladu s návodem k obsluze. V nyní posuzované věci však není pochyb, že rychloměr byl obsluhován osobou k tomu oprávněnou a v souladu s návodem k obsluze. Postup zasahujících policistů je ze spisového materiálu zřejmý, je zřejmé tedy i to, jakým způsobem celé měření rychlosti stěžovatelova vozidla proběhlo.

[34] Dovolával-li se stěžovatel ohledně atypičnosti snímku z měření rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 62, považuje Nejvyšší správní soud pro úplnost uvést, že předmětem soudního přezkumu ve věci sp. zn. 6 As 187/2014 bylo měření provedené jiným typem měřicího přístroje, když rychlost vozidla v citovaném sporu byla měřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C. Nejvyšší správní soud vycházel v citovaném rozhodnutí však především z odlišné skutkové situace, neboť krajský soud přejal tvrzení správního orgánu opřené o „známost z úřední činnosti“ v situaci, kdy nebylo možno jednoduše vyvrátit námitku stěžovatele, že snímek z měření je atypický a nestandardní vzhledem k pouze částečnému zachycení měřeného vozidla a registrační značky v pravé části snímku. Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele v nyní posuzované věci důvodnými, neboť argumentace citovaným rozsudkem není pro shora uvedené skutkové odlišnosti případná.

[35] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud aplikoval na nyní posuzovanou věc závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, který se vztahoval k odlišnému rychloměru (laserový rychloměr MicroDigiCam LTI), který funguje na fyzikálně odlišném principu a naměřená rychlost vždy odpovídá skutečné rychlosti vozidla.

[36] Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že především není pravdivé tvrzení stěžovatele, že krajský soud aplikoval výhradně závěry uvedeného rozsudku. Z odůvodnění na straně 4 dole napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud v souvislosti se závěrem, že pokud byla rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze, odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60. V něm Nejvyšší správní soud posuzoval přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kde k měření skutečné rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr AD9C, tedy totožný přístroj jako v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud v bodě [45] citovaného rozsudku poukázal na přesvědčivé vyjádření správního orgánu, který uvedl, že „*funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje*“. Tento závěr také krajský soud převzal. Podle Nejvyššího správního soudu žalovaný jednoznačně vysvětlil, že v posuzovaném případě nemohlo k nesprávnému měření dojít, protože tak, jak byla rychlost vozidla rychloměrem podle vyhodnoceného snímku zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.

[37] K tomu, co bylo výše uvedeno, považuje Nejvyšší správní soud nad rámec poukázat ještě na přesný popis funkce měřiče rychlosti měření, jak jej uvedl žalovaný i ve vyjádření k žalobě a ke kasační stížnosti. Činnost radarového rychloměru AD9C lze rozdělit do čtyř fází. Jedná se o start měření, změření rychlosti, ověření výsledku a ukončení měření. Uvedené závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 As 83/2013, lze vztáhnout i na skutkové okolnosti nyní posuzované věci. Z provedeného dokazování tak žádné důvodné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření rychlosti zjištěny nebyly. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie ověřovacího listu č. 238/13 ze dne 7. 11. 2013 a Osvědčení č. 59/09, opravňující policistu R. Z. k ovládání předmětného měřiče rychlosti. K měření byl tedy použit kalibrovaný přístroj, který byl obsluhován k tomu proškoleným policistou. Stěžovatelem namítaná potencionální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce +/- 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče měřeného vozidla redukuje. Nejvyšší správní soud proto vycházel ze závěru, že po dobu trvání ověření přesnosti měření rychloměru je chyba měření objektivně vyloučena a v případě nesprávného nastavení přístroje, resp. v této fázi, pokud by nedošlo k ověření výsledku hodnoty naměřené, by přístroj rychlost nezměřil (anuloval by hodnotu měření).

[38] Krajský soud se proto správně ztotožnil s názorem žalovaného obsaženém v napadeném rozhodnutí, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení o přestupku, záznam o přestupku, fotografie měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo žádný věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo stěžovateli dostatečně prokázáno.

[39] Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku na stranách 5 až 7 dostatečně vypořádal s námitkami stěžovatele, týkajícími se samotného měření, které stěžovatel vznesl ve správním řízení a v řízení před soudem a správně vyloučil, že by v případě stěžovatele mohlo dojít k chybě měření. Tento závěr stěžovatel nijak nevyvrátil, pouze zopakoval stejná tvrzení, že se měřené vozidlo vyhýbalo výmolu v silnici a nejelo tak rovnoběžně s

vozidlem měřícím. Uvedená argumentace stěžovatele je vyvrácena obsahem návodu výrobce radaru, z něhož vyplývá – jak již bylo výše uvedeno - že při měření musí být skutečně dodržovány podmínky měření stanovené výrobcem, jejich dodržování je zabezpečeno kontrolními mechanismy radarového měřiče. Pokud tomu tak není, nedojde vůbec k měření (str. 2 a 3 rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve spojení s odůvodněním na straně 7 napadeného rozsudku krajského soudu). Nadto lze odkázat i na argumentaci žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti, podle níž není pravdivá ani argumentace stěžovatele, že podle návodu k obsluze daného radarového zařízení je vyžadováno, aby měření probíhalo pouze v době, kdy jsou vozidla v rovnoběžné pozici, technika měření pak vylučuje, aby okolnost, že se vozidlo vyhýbalo výtluku na silnici, měla vliv na jeho správnost.

[40] Podle Nejvyššího správního soudu v řízení nebyla zpochybněna obsluha měřícího zařízení, která postupovala v souladu s návodem k obsluze, a nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla stěžovatele byla skutečnou rychlostí vozidla. Tvrzení stěžovatele o vyhýbání se výmolu považuje Nejvyšší správní soud za účelové a nedůvodné, neboť z pořízené fotodokumentace o provedeném měření rychlosti vozidla stěžovatele je na první pohled zřejmé, že přední kola vozu směřují rovně a že na silnici nejsou v jízdním pruhu, ve kterém se nachází stěžovatelovo vozidlo, zřetelné takové výmoly, které by snad měly stěžovatele vést k razantní změně směru jízdy právě v době měření. Ani jízda při pravém okraji vozovky není sama o sobě důkazem o prováděném úhybném manévru.

[41] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn správně a bylo najisto postaveno, že přestupkového jednání se stěžovatel dopustil (§ 3 správního řádu). V řízení před správními orgány a správními soudy nebyly zpochybněny důkazy, jež jsou součástí správního spisu a které dokládají, že zjištěná rychlost vozidla byla správně zjištěna.

[42] Ačkoli stěžovatel na podporu svého tvrzení odkázal v kasační stížnosti na vyjádření výrobce shodného rychloměru, poskytnuté v jiné věci, připojil k ní odborný posudek č. ODP-119/2014/PŠ-TR, vypracovaný Mgr. P. Š. k posouzení, zda úhly měření odpovídají úhlům měření předjímaným technickými požadavky kladenými na daný typ měřícího zařízení, kterým je podle posudku měřící přístroj RAMER 7 CCD. Uvedený posudek byl podle obsahu spisu předložen stěžovatelem až v rámci řízení o kasační stížnosti, byl vypracován na základě zadání ke správnímu řízení podle správního řádu a ke správnímu řízení soudnímu ve věci zcela jiného přestupce za odlišných skutkových okolností. Nejvyšší správní soud neshledal v tomto podkladu žádnou okolnost, která by mohla ovlivnit výsledek rozhodnutí v nyní projednávané věci.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[44] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu